

De spiegel van Monica

Colofon

ISBN: 978 94 6365 393 0

1e druk 2021

© 2021, Monique van de Bor

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De spiegel van Monica

Monique van de Bor

Voorwoord

Op mijn dertigste zei ik al dat ik een boek ging schrijven. Nu, tweeëndertig jaar later, is het dan zover. Het is af. Ik was er toen nog niet klaar voor, nu wel.

Mijn verhaal kan de sleutel voor je zijn om eindelijk de deuren te openen naar liefde. Want wie verlangt er niet naar liefde, veiligheid, vrijheid, gezondheid en ontspanning?

Mijn boek gaat over mijn leven met veel teleurstellingen, trauma's, verliezen en pijn. De pijn waar ik me eigenlijk toen niet eens bewust van was, maar die ik wel intens beleefde. De pijn om niet gezien te worden, niet begrepen te worden, niet geliefd te zijn, er niet bij te horen herkent iedereen.

Een enorm verlangen zette mij ertoe om te vechten voor mijn bestaan, zodat ik misschien wel gehoord werd, gezien werd, begrepen werd, geliefd was. Mijn streven naar erkenning, verbinding, veiligheid en controle was groot.

Ik neem je mee naar gebeurtenissen in mijn jeugd en volwassenheid, met mijn gevoelens van kinds af aan. Hoe ik mezelf aanleerde me groot te houden en hoe ik troost zocht bij mijn lieve paarden en later in mijn werk.

Ik ontwikkelde patronen om voor de buitenwereld te stralen en met succes. Door aan de top van het bedrijfsleven te balanceren op de toppen van mijn tenen, hield ik mezelf jaren staande en had ik niemand nodig. Ik had eigenlijk alles om gelukkig te zijn, maar ik was het niet.

Ik beschrijf hoe ik gevochten heb, hoe ik grote successen behaalde, hoe ik rijk werd en ook weer alles kwijtraakte.

Het ging mis. Niet alleen in de privésfeer, ook mijn lichaam protesteerde dermate dat ik genoodzaakt was te stoppen met werken en een andere weg in moest slaan.

Ik heb eerst heel veel moeten meemaken om te begrijpen dat het anders kan.

Er kwam een grote ommekeer. Bij mij was dat noodgedwongen.

De uitdagingen werden groter. De alarmbellen rinkelden aan alle kanten en ik kon niet anders dan iets met mezelf doen om weer tot leven te komen.

Ik vertel over mijn bewustwording. Stukje bij beetje leerde ik mezelf in het leven beter kennen. Het is een proces met horten en stoten, waarbij ik de liefde en de vrijheid steeds duidelijker voelde. Ik leerde los te laten.

Nu ik rust heb gevonden en niet meer vecht in welke vorm dan ook, voel ik mezelf weer. Ik ben in staat om het leven te omhelzen in liefde. Ook terwijl de uitdagingen blijven komen. Ik kan er gelukkig nu anders mee om gaan.

Wie wil dat niet?

Ik heb dit boek geschreven voor jou. Juist omdat ik weet dat ook jij de uitdagingen kent die zich in dit leven manifesteren. Ik wil je laten weten dat het goed komt, dat er liefde is, dat jij het waard bent om er te zijn en in volle glorie en van binnenuit mag stralen. Je bent geliefd.

Proloog

De stille oceaan heeft iets mysterieus. Zeker als de zon ondergaat. Mijn heerlijke Balinese villa staat bijna op het strand. Alleen het azuurblauwe zwembad, waar ik over de rand hang te turen over de oceaan, zit ertussen. Buiten de golven van de zee en het zingen van de tropische vogels is het stil. De lucht is vochtig en warm. Het water van het zwembad is net als de lucht zo'n 30 graden. Mijn personeel is net naar huis en heeft een heerlijke Indonesische maaltijd voor me gemaakt. Dit zou het paradijs moeten zijn. Dit zou het ultieme genot moeten zijn. Maar dat is het niet. Ik heb hier keihard voor gewerkt. Maar ik realiseer me steeds meer dat het eenzaam is aan de top. Mijn goedlopende bedrijven maken mij een succesvolle zakenvrouw met aanzien. Mensen kijken tegen me op of willen juist vrienden met me zijn, ook omdat ik er goed uitzie. Het is onwettelijk dat ik hier nu alleen in het zwembad lig. Geen vrienden, geen partner ... Niemand om deze schoonheid mee te delen. Het voelt triest.

Vooraf nu, na de afgelopen week, is alles wat ik heb opgebouwd nog meer besmeurd met list en bedrog. Met overspel en vergif. Over twee dagen ga ik weer alleen naar huis, naar mijn villa in Nederland. Het had natuurlijk anders moeten zijn.

Ik zwem naar de andere kant en loop de romeinse trap op het zwembad uit, pak een dik badlaken dat voor me klaarligt, knoop het om mijn slanke middel en ga op een van de loungebanken liggen. Ik moet nadenken hoe ik uit dit web van ellende en oplichterij kom. Het beangstigt me, als ik eraan denk de strijd aan te moeten gaan. Ik ben te eerlijk en te oprecht. Waar haal ik de energie vandaan om nog meer te vechten?

Hoe is het mogelijk dat ik hierin terechtgekomen ben?

Het intense verdriet geeft me een beetje kracht. Ik ben zo gewend meer te moeten vechten dan wie dan ook. Ik heb al zo veel doorstaan. Dit moet me ook lukken.

Het beeld van de toekomst is de laatste week volledig ingestort.

Ik zal een andere weg in moeten slaan om me staande te houden. Alles wat ik gewend ben om te doen en hoe te handelen werkt nu niet meer. Mijn hart is versteend. Van kinds af aan heb ik me aangeleerd om mijn gevoel weg te stoppen. Ga ik dit kunstje nog één keer doen? Kan ik nog één keer de strijd winnen? Of breekt mijn hart in liefde ... waar ik mijn hele leven zo naar verlang?

Deel 1

‘Opstaan.’ De stem van mijn moeder galmt door de enorme hal van ons huis. Slaperig wrijf ik in mijn ogen om wakker te worden. Het is zo rond zeven uur, de vogels fluiten als een dolle in het voorjaar en de zon schijnt al door de roodgele gordijnen van mijn slaapkamer heen. De bosrijke geur van de lente en de den-nen komt mijn kamer binnen. Mijn moeder zet ’s avonds altijd het raam op een kiertje. De frisse boslucht die ik opsnuif herinnert mij opeens aan de koude nacht.

Terwijl ik voor mijn geest wil halen wat er ook alweer gebeurd is, hoor ik mijn moeder mij, nu enigszins geïrriteerd, roepen: ‘Opstaan, anders komen jullie te laat.’

Een angstig gevoel overvalt me en ik trek de dekens weer over mijn hoofd en begin zachtjes te huilen. Niemand mag weten hoe ik bang ben geweest. Liggend in de foetushouding vraag ik me af of mijn deur naar het balkon nog open is. Mijn kamer is de middelste van drie kinderslaapkamers op een rij. Allemaal precies hetzelfde ingericht. Aan de linkerkant een hypermodern en op maat gemaakte houten kastenwand waarin een bureautje verwerkt is, en aan de andere kant een bed en een wastafel.

Paul, een jaar jonger dan ik, heeft de eerste slaapkamer, ik de tweede en mijn oudere zusje Patricia de derde. Zij is veel groter en zwaarder gebouwd dan ik en steekt zeker een kop boven me uit. Vergeleken met haar donkere haar en krachtige uiterlijk ben ik maar een poppetje. Ik doe zelfs dikke kniekousen aan, zodat mijn dunne beentjes wat steviger lijken. Ik ben zeven jaar en Patricia een jaar ouder. Maar omdat ik zo klein ben en zij fors is voor haar leeftijd, lijkt de kloof veel groter. Ik kijk tegen haar op en diep in mijn hart ben ik ook een beetje bang van haar.

Onze kamers hebben een deur naar hetzelfde grote balkon, vanwaar je rechts uitkijkt over het uitgestrekte bos en de duinen en aan de andere kant de entree van de oprijlaan ziet, die uitkomt op de parkeerplaats onder het balkon waar wel acht auto’s kunnen

staan. Ons huis is de grootste in de prachtige laan met villa's. Mijn moeder had erop gestaan om in deze wijk te wonen. Status is voor haar heel belangrijk.

Ik veeg mijn tranen af, stap mijn bed uit en doe de gordijnen open. De zon is fel en ik moet even met mijn ogen knipperen om te wennen aan het licht. De onveilige en onrustige nacht is gelukkig voorbij. Ik neem mezelf voor er niet meer aan te denken. Ik kijk snel in de spiegel of je aan mijn ogen kunt zien dat ik gehuild heb, gooi water in mijn gezicht, poets mijn tanden en kleeft me aan voordat ik naar beneden ga. Douchen en badderen doe ik altijd 's avonds voordat ik naar bed ga. Voorzichtig loop ik de keuken binnen, niet wetende wat ik zal aantreffen. Het is een grote *american kitchen* met alles erop en eraan. Alles in stijl en helemaal je van het.

Ik zie dat mijn moeder het ontbijt al op de tafel heeft gezet. Ze heeft een zonnebril op en zegt helemaal niets. Haar haar staat recht overeind en ze kijkt me niet aan. Nou is die stilte niet echt iets bijzonders in ons huis, maar toch. Het voelt vooral nu als snerpand ijs, koud en hard. Ik krijg een rilling over mijn rug, maar verman me weer. De keukentafel is groot genoeg om ruim met zes mensen aan te zitten. Ma is nog bezig sinaasappels te persen en ik zie met afschuw de levertraan al klaarstaan op het aanrecht. Zolang de R in de maand zit, heeft ze voor ons extra vitaminen en moeten we elke dag een eetlepel levertraan naar binnen werken. Helaas is het eind april en ontkom ik er niet aan. Paul zit in het hoekje een boterhammetje te eten en durft me niet aan te kijken. Hij is ook heel bang geweest vannacht en ik heb zijn handjes gevoeld toen hij mijn moeder over straat zag hollen. Paul is nog maar net zes en heeft het niet makkelijk met twee oudere zussen. Als jongen had hij liever de oudste willen zijn. Het is echt een verlegen ventje dat vaak op z'n kamer zit. Hij is er wel, maar onzichtbaar. Patricia heeft haar ontbijt al op, want haar bord is al weggehaald en ik zie haar nergens. Ik eet geruisloos mijn brood op, drink het sinaasappelsap op dat inmiddels voor mijn neus is gezet en ga met het gevulde broodtrommeltje snel terug naar mijn kamer.

Wij fietsen altijd naar school. Mijn moeder heeft de beste lagere

school uitgekozen uit de omgeving. Het is wel wat verder weg, maar alle prinsessen hebben daar ook op school gezeten en wij behoren, vindt zij, tot die klasse. Ik sta daar als kind nooit bij stil, denk niet in beter of slechter en zie absoluut geen verschil in de klasse die mijn moeder bedoelt. Ze pepert regelmatig in dat er verschillen zijn. ‘Als je zo doorgaat, word je straks het dienstmeisje van Irene,’ zegt ze dan. Irene is een vriendinnetje van mij. Ik griezelen bij het idee dat ik de vloer moet gaan boenen bij Irene en snap niet waarom mijn moeder dat steeds zegt. Ook de etiquette worden dagelijks ingepeperd. Hoe vaak ik niet hoor: ‘Rechtop zitten, niet je mond naar je vork, maar je vork naar je mond, handen boven tafel en bestek pas afleggen als iedereen klaar is.’ Het is uitermate belangrijk als je van goeden huize komt om je bescheiden op te stellen. Niet bij een ander poepen, want stel je voor dat je het huis bevuilt met een poeplucht. Altijd het kleinste koekje pakken en het is beter, leer ik, om iedereen voor te laten en altijd als laatste aan de beurt te komen. Zo kun je nooit wat verkeerd doen en vindt iedereen je aardig. En natuurlijk is het vanzelfsprekend dat ik vriendinnetjes heb die ook van goeden huize komen. Het is niet de bedoeling dat ik met de dochter van de groetenboer bevriend raak. De lat ligt hoog. Het is heel belangrijk wat een ander van je vindt en daarom kun je maar beter geen fouten maken.

Op school ben ik een gewone leerling. Geen uitbinker, maar ik hoor ook zeker niet bij de slechtsten uit de klas. In sport ben ik wel een uitbinker en buiten de gymnastieklessen doe ik altijd mee aan alle sportieve spelletjes in de pauzes. Hoewel ik linkshandig ben, moet ik toch, net als de andere linkshandigen, alle balsporten rechts aanleren. In het begin was dat lastig, maar met mijn balgevoel en sportieve, lenige lichaam score ik de meeste doelpunten uit de klas. Maar als ik in de klas aan de beurt ben met een vraag, ben ik zo zenuwachtig het foute antwoord te geven, dat dat juist gebeurt. Ik schrik me altijd dood als mijn naam wordt genoemd. Laatst beantwoorden we om de beurt klassikaal een vraag uit het lesboek. En ik wist precies wanneer ik aan de beurt zou zijn. Het ging erom dat je de klemtoon goed uitspreekt. En ik deed het weer fout, terwijl ik het wel weet. Ik zei ‘gége-

ten', maar dat moest natuurlijk 'gegéten' zijn. In de schoolbanken vind ik het daarom niet prettig. Ik hou er niet van om aangekeken te worden, dan voel ik me bedreigd. Ik ben altijd bang het fout te doen en iets fout te zeggen terwijl iedereen luistert. En door de zenuwen maak ik ook altijd een fout. Nee, deze aandacht is eng. Stel je voor dat iedereen me dom vindt of dat ze me uitlachen.

Ik zoek mijn fiets in het fietsenrek achter op het schoolplein. De schooldag zit erop. De zon schijnt nog steeds en ik ben blij dat ik weer buiten ben. Vandaag is het fijn om alleen naar huis te fietsen. Ik heb helemaal geen zin om met iemand te praten en ik kijk om me heen of ik ongezien het schoolplein af kan komen. Er speelt van alles door mijn hoofd. Wat is er nou eigenlijk gebeurd vannacht? Wordt alles weer gewoon alsof er niks aan de hand is? Had ik vannacht iets moeten doen? Is het wel veilig vandaag thuis, of hangt er weer zo'n ijzeren stilte? Het lijkt mij het beste om er niet aan te denken en gewoon te gaan fietsen. Opeens zie ik Patricia met haar vriendinnetje Jacqueline vanuit mijn ooghoek. Ze komen naar me toe.

'Je mag niet alleen naar huis fietsen, daar ben je te klein voor,' zegt Patricia met een beetje opgeheven hoofd.

Ik voel me betrap. Het schaamrood stijgt op naar mijn gezicht en ik verontschuldig me. 'Dat was ik niet van plan hoor. Ik wilde hier op jullie wachten.'

Triomfantelijk fietsen Patricia en Jacqueline met losse handen weg zonder achterom te kijken. Ze zijn gewend dat ik hun toch wel volg. Patricia weet dat ik doe wat er gevraagd wordt. Ook dat ik niet met losse handen zou fietsen. Ik ben diezelfde ochtend samen met haar naar school gefietst. Het is zeker 45 minuten fietsen en hoewel wij best jong zijn, is het veilig genoeg om dat stuk alleen te fietsen. Het was die ochtend een stille rit, zonder woorden, zonder elkaar aan te kijken. Maar nu op de terugweg lijkt Patricia zich niets meer te herinneren van de nacht. Ze is aan het lachen en slingert expres met Jacqueline over de weg. Ze hebben plezier.

Ik zet mijn fiets in de dubbele garage waar je vanaf de parkeerplaats zo in rijdt. Dit is de onderste verdieping waar je vanuit

de garage zo het huis binnenkomt bij het appartement voor de gasten, met daarachter de achtertuin grenzend aan onze grote kinderkamer. Ik trek mijn dikke kniekousen omhoog voordat ik naar binnen ga.

Paul is al thuis en is op zijn kamer bezig de bandjes van zijn speelauto's af te halen. Ik loop naar hem toe om gedag te zeggen, maar hij is zo geobsedeerd met zijn autootjes bezig dat hij me niet binnen ziet komen. Enigszins geschrokken kijkt hij op en ik zie een schamele glimlach. Ik vraag of hij papa heeft gezien, maar hij haalt zijn schouders op.

‘Ik weet het niet.’

Dat betekent waarschijnlijk een nee. Ik doe mijn schoolkleden uit en trek een korte broek aan om buiten te spelen. Onze tuin is groot. Een enorm grasveld met schommels en daaromheen borders met rode rozen. Aan de achterkant van de tuin heeft mijn moeder niets laten doen. Het is nog bos, zodat je eigenlijk niet goed kunt zien waar onze tuin ophoudt en het natuurbos begint. De tuin is omheind met een hek waar je niet doorheen kunt kijken. Niet dat er iemand loopt aan de achterkant, maar je weet maar nooit. De villa – mijn moeder noemt het een split level – ligt iets hoger, met in de woonkamer schuifpui naar het terras, vanwaar je met verschillende trappetjes het grasveld op kunt. Aan de zijkant van het achterterras is een grote trap naar een benedenterras waar het zwembad ligt. Dit gedeelte is iets lager en op deze verdieping liggen ook onze speelkamer en het appartement, nu in gebruik door het kindermisje. Op dit moment tel ik bij elkaar 22 huisdieren, met de schildpad, konijnen en hamsters meegerekend. Dus er is altijd wel wat te doen. De boxers Dago en Max liggen op het grasveld en zijn blij me te zien. De tuinman is zo te zien net geweest, want het gras is kort en de borders zijn omgespit. Ik kijk rond of ik mijn moeder zie. Ze moet thuis zijn, want de schuifpui van de woonkamer staat open.

Opeens hoor ik mijn naam noemen. ‘Monica, ik heb thee voor je.’

Tilly Billy Krokodillie staat zwaaiend op het terras. Ze heet eigenlijk Tilly, maar Patricia, Paul en ik hebben haar stiekem zo genoemd. Ze heeft mij horen thuiskomen vanuit haar apparte-

ment op de benedenverdieping en is er voor ons als mijn moeder ziek of niet thuis is. Ik weet niet precies hoe oud Tilly is, maar ik schat haar zo rond de twintig jaar. Ze ziet er altijd sportief uit. Haar haar is kort en getoupeerd op haar kruin. Ze is niet knap, maar ook niet lelijk.

Ik kijk haar vanuit het grasveld met een glimlach aan. ‘Ja, lekker.’

Even twijfel ik of ik mee naar binnen zal lopen, maar voordat ik een beslissing kan nemen roept Tilly al: ‘Loop even mee naar de keuken, ik heb lekkere koekjes.’

Patricia is met Jacqueline meegegaan en Paul is nog op zijn kamer, dus we zijn met zijn tweeën. Ik ga aan de keukentafel zitten en zie haar twee kopjes thee inschenken en de gebloemde koektrommel pakken. Ze komt bij me zitten en er valt een stilte. Het is alsof ze me iets wil vertellen, maar niet weet hoe.

Ik verbreek de stilte. ‘Waar is mama?’

Tilly schuift een beetje ongemakkelijk heen en weer en kijkt me met een serieuze blik aan. ‘Je moeder is ziek en ligt op bed. Ik denk dat het wel een paar daagjes gaat duren.’

Mijn hart bonst en de beelden van de nacht komen weer naar voren. ‘Was je vannacht wakker geworden?’ vraag ik met een trillend stemmetje. Misschien kan Tilly meer vertellen over de politieauto en de ziekenwagen die voor ons huis hadden gestaan. Maar Tilly is niet wakker geworden zegt ze.

Het is weer zo’n avond dat er bezoek komt. Patricia, Paul en ik zitten dan vaak stiekem op de trap. We willen niks missen van de mensen die op bezoek zijn. Er wordt gedanst en muziek gedraaid van Chet Baker tot Nederlandstalige hits. Mijn vader lijkt zich altijd heel goed te vermaken met de gasten en mijn moeder ziet er altijd beeldschoon uit. Ze is een veel gevraagd model geweest en hoewel ze wat ouder is, ziet ze er in mijn ogen nog steeds als een model uit. Ik ben opgelaten en volg mijn moeder terwijl ze zich opmaakt. Ze heeft haar haar zelf heel kort geknipt met een nagelschaartje en ziet er beter uit dan Twiggy, hét model van nu. In haar enorme kledingkast, die helemaal op kleur en stijl is gesorteerd, hangen beeldige mantelpakjes van Chanel en Dior. Maar

vanavond doet ze een minirok aan, met een zwart coltruitje. Ik moet nog steeds wennen aan de minirokken en hippe tuniekpakken die ze sinds kort ook draagt in plaats van de mooie mantelpakjes met zijden blouses. Ze heeft nog steeds een heel goed figuur en met haar lengte van bijna 1,80 meter lijken haar benen in de korte rokken en jurken nog langer. Als mijn moeder ergens binnenkomt kijkt iedereen. Ze loopt heel sierlijk met haar schouders naar achteren en haar kin iets opgeheven alsof ze nog steeds een modeshow loopt. Ze is mooi en dat weet ze. Voor vanavond ziet ze er weer uit als een filmster. Ze had de huiskamer 's middags al helemaal klaargemaakt, zodat ze de tijd heeft om zich om te kleden. Ik zie dat de asbakken en sigaretten al klaarstaan, ook al rookt mijn moeder zelf niet. In de ijskast staan de hapjes klaar die mijn moeder besteld heeft bij de plaatselijke delicatessenzaak en de drankkast is helemaal aangevuld. Misgrijpen is er bij ons niet bij. Er staan heel veel verschillende flessen sterke drank klaar om cocktails en longdrinkmixjes te maken. Ik vind dat als kind normaal; hoewel ik dat nooit bij vriendinnetjes thuis heb gezien, ben ik eraan gewend dat er bij ons altijd alles is voor iedereen.

‘Tandenpoetsen en pyjama aan,’ hoor ik mijn moeder roepen. ‘Jullie mogen even iedereen gedag zeggen en dan naar bed.’

Ik haast me naar de badkamer om mijn tanden te poetsen. Patricia en Paul zijn net klaar en hebben hun pyjama al aan. We zijn alle drie al in bad geweest en zien eruit alsof we naar een feestje gaan. Onze haren zijn netjes gekamd en de nieuwe pyjama's die mijn moeder voor ons heeft gekocht zijn beeldschoon. Mijn vader is nog niet thuis. Meestal komt hij op het laatste moment, net voordat het bezoek komt. Maar vaak liggen we al op bed als hij thuiskomt.

Er wordt getoeterd en ik zie vanuit mijn slaapkamer de Mercedes van mijn vader de oprijlaan op komen. Ik trek snel mijn pantoffels aan en ren naar beneden om hem gedag te zeggen.

‘Hallo Piepertje, wat heb je een haast,’ hoor ik hem zeggen.

Ik rem af en loop naar hem toe om de aandacht trekken. ‘Mama heeft een nieuwe pyjama voor me gekocht, hoe vind je hem?’ vraag ik.

Hij kijkt langs me heen. ‘Mooi, Piep.’ Hij loopt zonder interesse de trap op.

Even weet ik niet wat ik moet doen, maar door de opwindning van het feestje bij ons thuis ren ik de keuken in. De feestjes bij ons, de familie La Croix, zijn populair. ‘Wie komen er allemaal vanavond, mam?’

Mijn moeder noemt een hele rits namen op waarvan ik er maar een paar ken.

De entree van de split level zit in het midden. Het gedeelte bij de voordeur is helemaal overdekt. Vanuit de entree kun je rechts de keuken in en aan de linkerkant zijn de garderobe en de toiletten. Een grote glazen deur scheidt de entree naar een tweede hal. Als je bij ons binnenkomt, kun je door de enorme glazen wanden achter de achtertuin het bos en de duinen zien. Vanuit de tweede hal is rechts, door nog een glazen wand, de woonkamer te zien, die zo groot als het vloeroppervlak van een heel ander huis.

De een na de ander komt vanaf dat moment binnen druppelen. Een beetje ongemakkelijk geef ik in de grote hal alle gasten een handje en beantwoord ik netjes de vragen die aan me gesteld worden als ik de kans krijg. De meeste vragen beantwoordt mijn moeder, terwijl ik zenuwachtig van de ene voet op de andere wiebel. Mijn rode wangen verraden mijn verlegenheid en dat maakt me nog nerveuzer.

‘Naar bed jullie,’ zegt mijn moeder tot mijn grote opluchting.

Tot mijn verbazing loopt niet ma, maar pa met ons mee naar boven. Dat gebeurt niet vaak, maar als hij dat doet, weet ik dat hij misschien gaat kietelen. Hij zegt dan altijd: ‘Waar moet ik je kietelen? Daar of daar of daar ...’ en wijst dan al kietelend allemaal plekken in mijn zij, mijn buik en onder mijn oksels aan. ‘Als ik moet stoppen dan moet je je handen omhoog doen,’ zegt hij dan zelf schaterlachend.

Maar door de reflex van mijn lichaam kan ik nooit mijn armen omhoog krijgen. ‘Nee, nee stop,’ schreeuw ik dan, in eerste instantie lachend.

Maar hij blijft altijd maar doorgaan en heeft er zelf plezier in. ‘Daar ook nog en daar en daar, handen omhoog als ik moet stoppen.’

Dit gaat dan door totdat ik huilend en volledig over mijn toeren ben. ‘Papa, stop, stop, nee, niet meer.’

Dan pas stopt hij eindelijk.

Maar vanavond kietelt hij mij gelukkig niet. Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd en zegt: ‘Welterusten, Piep. Ik ga nog even naar Pat en dan snel weer naar beneden.’

Natuurlijk kan ik niet slapen. Ik wacht tot pa de kamer van Patricia verlaat en naar beneden gaat, ik stap mijn bed uit en loop de hal in. Zachtjes doe ik Patricia’s deur open en vraag om het hoekje: ‘Gaan we straks nog kijken?’

Wat is het spannend, zo’n avond.

‘Nog even wachten tot de muziek harder is,’ zegt ze. Als oudste weet ze precies wanneer pa en ma niet meer op ons letten en wanneer we ongezien vanaf boven aan de trap de woonkamer in kunnen kijken.

De L-kamer is zo’n vijftien meter lang met aan het einde een Steinway-concertvleugel, een gigantische boekenwand aan de rechterkant, hoewel er nooit iemand een boek leest, en een comfortabele zithoek in het midden bij de open haard, waar we eigenlijk ook nooit zitten. De nieuwe zwart-wittelevisie is de grootste die er is, maar staat net te ver weg om vanuit het bankstel goed te kunnen kijken. Ook hier heeft mijn moeder gekozen om de hele vijftien meter tuinwand van glas te maken met een grote schuifpui, zodat het in de zomer lijkt alsof je buiten zit. Om de hoek naast de keuken staat een moderne witte eettafel voor tien personen. ’s Avonds eten we altijd daar. Deze gehele middenverdieping is betegeld met flagstones en vloerverwarming. Aan de linkerkant van de hal kun je met een halve open hardhouten trap naar de benedenvertrekken en met een zo’n zelfde trap ernaast naar de bovenverdieping, waar onze privéslaapvertrekken zijn. Vanaf de bovenverdieping kun je door de glaswand zo de woonkamer in kijken.

Ik loop terug naar mijn kamer en wacht tot Patricia en Paul mij komen halen. We sluipen al giechelend naar de trap en verzekeren ons ervan dat we niet betrapt kunnen worden. Boven is het donker en we hebben een perfect zicht op de woonkamer, waar inmiddels de ene hit na de andere wordt gedraaid. Ik zie

mijn moeder dansen met onze paardrij-instructeur en mijn vader is al dansend met een glas in zijn ene hand en een sigaret in de andere grapjes aan het maken met de vriendin van een van zijn beste vrienden. Wij zijn lekker aan het roddelen boven op de trap over wie er wel kan dansen en wie niet, wie er gek gekleed is en wie bij wie hoort. Jammer genoeg duurt het niet lang voordat mijn moeder in de gaten krijgt dat we niet op bed liggen. Ze komt naar ons toe.

‘Hup naar bed jullie, het is veel te laat.’

Teleurgesteld gaan we naar onze kamers terug en ik probeer tevergeefs te slapen. De muziek wordt luider en er wordt steeds harder gepraat en gelachen. Ik weet niet meer hoelang ik nu wakker lig. Het moet uren zijn, want ik hoor deuren open- en dichtgaan. Het feestje is blijkbaar voorbij en het geluid van weggrijdende auto’s van onze parkeerplaats houdt me nog steeds wakker. Inmiddels is de muziek zachter, maar ik hoor nog wel harde stemmen. Alleen klinkt het niet meer zo feestelijk en hoewel ik bang ben, ga ik mijn bed uit om nog een keer te kijken vanaf de trap wat er gebeurt. Mijn vader heeft mijn moeder vast bij haar bovenarm en schreeuwt tegen haar. Ze probeert los te komen maar dat lukt niet. Haar haar zit helemaal door de war en haar gezicht spreekt boekdelen. Ik zie haar angstige ogen en ze probeert tegen te stribbelen. Ik voel een rilling over mijn lijf komen en ik ren terug naar mijn kamer. Ik wil niet betrap worden en zeker niet zien hoe dit afloopt. In mijn beleving duurt het een eeuwigheid voordat ik weer deuren hoor, alleen galmen deze keer de dichtslaande deuren door het huis. Het geschreeuw van mijn vader is nu nog beter te horen en mijn moeder lijkt hysterisch te gillen.

‘Nee, je gaat niet naar boven. Je blijft beneden.’

Het geluid gaat me door merg en been en ik duik nog verder weg onder de dekens, met mijn vingers in mijn oren. Desondanks hoor ik mijn slaapkamerdeur op slot gaan. Ik blijf sidderend in bed liggen en ik heb alles gehoord. Niet veel later hoor ik Patricia vanaf het balkon op mijn raam tikken en mijn naam roepen. Het gebonk op mijn slaapkamerraam wordt steeds harder. Ik hoor Patricia en Paul roepen.

‘Piep, Piepie, wakker worden.’